

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Ossians Digte [uddrag]

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Ossians Digte [uddrag]", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid72680/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ossians Digte

Oversatte

Carthou

Et Oldtids Kvad! Fremfarne Dages Størværk! – O *Lora*, dine Bølgers Rislen gjenkalder Fortidens Minde. Dine Skoves Susen, o *Garmallar*, er ilflig i mit Øre, Soer du ikke, *Malvina*, en Høj med sit lynggroede Hoved? Tre gamle Graner hælde fra dens Isse; grøn er den snævre Slette ved dens Fod. Der voxer Bjergets Blomst og vugger sit Hoved i Vinden. Tidselen er der allene, og afryster sit hvide Skjæg. To Stene halvsjunkne i Jorden, vise deres mosklædte Rygge. Dette Sted skyer Bjergets Hjort; for han seer den blege Aand, der bevogter det. Thi de vædige ligge, o *Malvina*! i Klippens snævre Slette. – Et Oldtids Kvad! Fremfarne Dages Størværk!

Hvo kommer fra de fremmedes Land, med sine tusinde omkring sig? Solstraalen udgyder sin Lysstrøm foran ham; og hans Hæer møder Bjergetes Vind. Hans Aasyn er blidnet fra Kampen. Han er mild som Aftenstraalen, der skinner fra Vestens Skye ned over *Conas* tause Dal. Hvo er det uden *Combals* Søn, den Stordaads Konge.* Han skuer sine Bjerge med Fryd, og lyder tusinde Stemmer hæve sig. – I have flyet over vore Marker, I de fjerne Landes Sønner! Verdens Konge sidder i sin Borg, og bøjer sine Kriegers Flugt. Han opløfter sit stolte Øje, og græber sin Faders Sværd. I have flyet over vore Marker, I de fjerne Landes Sønner!

Saa vare Bardernes Ord, da de kom til *Selmas* Borge. – Tusinde Lys** fra de fremmedes Land luc i Kæmpernes Kreds. Fæsten beredes, og Natten henligger i Fryd. – Hvor er den ædle *Clessammor*, sagde haarfaure *Fingal*? Hvor er min Faders Ledsager i min Glædes Dage. Sorgfuld og mørk tilbringer han sine Dage i brusende *Loras* Del; men seel Han kommer fra Bjerget, liig en Hengst i sin Stryke,

* *Fingal* vender just tilbage fra et Tog mod Romerne, hvilket *Ossian* har besunget i et Digt, som *Macpherson* siger sig at være i Besiddelse af.

** Forældentlig Voxlys, et Byte fra Romerne.

St. St. Blicher

naar den finder sine Brødre paa Sletten og kaster sin glændende Mank i Vinden. – Signet være *Clessammors* Sjæl! Hvi saa længe fra *Selma*?

Kommer Kongen, sagde *Clessammor*, tilbage i sin Æres Glands? Saa var *Combals* Hæder i hans Ungdoms Krige. Ofte foere vi over *Carun* til de fremmedes Lande. Vore Sværd vendte tilbage ej ubestænkte med Blod; ej heller frydede sig Verdens Konger. – Hvi mindes jeg min Ungdoms Id? Mit Haar er blandet med graat. Min Haand forglemmer at spænde Buen, og jeg løfter et lettere Spyd. O at min Glæde vilde vende tilbage som da jeg første Gang skuede Pigen; den fremmedes hvidbarmede Datter, *Moina* med mørkblaa Øjne!

Fortæl, sagde *Fingal*, fortæl om dine Ungdoms Dage. Kummer liig en Skye over Solen, beskygger *Clessammors* Sjæl. Sørgelige ere dine Tanker i Løndom paa brusende *Loras* Bredder. Lad os høre din Ungdoms Sorg, dine Dages Mørke!

Det var i Fredens Dage, svarte den store *Clessammor*, da jeg kom i mit gyngende Skib til *Balcluthas* taarnbebyggede Volde. Vindene havde bruset efter mine Sejl, og *Cluthas* Strøm modtog min mørkbrystede Snekke. Tre Dage blev jeg i *Reuthamirs* Borge, og saac hans Datter, den Lysstraale. Skallernes Fryd gik rundt, og den bedagede Helt gav mig Pigen. Hendes Barm var som Bølgens Skum, og hendes Øjne liig tindrende Stjerner: hendes Haar var sort som Ravnens Vinger; hendes Sjæl var ædel og blid. Stor var min Kjerlighed for *Moina*, og i Glæde strømmede mit Hjerte ud.

Da kom Fiendens Søn, en Konge som elsked hvidbarmede *Moina*. Hans Ord vare djerve i Borgen, og ofte halvdrog han sit Sværd. Hvor, sagde han, er den vældige *Combai*, den uroelige Vandrer* paa Heden. Kommer han med sin Hær til *Balclutha*, mens *Clessammor* er saa kjæk?

O Kriger! svarte jeg, min Sjæl brænder i sin egen Ild. Jeg stæer uden Frygt i tusindes Midte, skjønt de tappre ere langt borte. – Fremmede! Dine Ord ere djerve, for *Clessammor* er eene. Men mit

* Her er Oprindelsen af Navnet af *Scotter*. *Scuta* er nemlig i det galiske Spog en omskjæftende Vandrer, og et Spotoavn, som Britterne gav deres nordlige Naboer. Deraf Romernes *Scoti*.

Illustrationerne vises ikke
af hensyn til rettlighederne.

Sværd ryster ved min Side, og længes efter at blinke i min Haand. –
Tæl ej mere om *Comhal*, lugtende *Cluthas* Søn!

Da stæeg hans Stoltheds Strykke. Vi stæed; han faldt under mit
Sværd. *Cluthas* Bredder hørte hans Fald, og triudt om blinkede tusin-
de Spyd. Jeg stæed; de fremmede sejrede: Jeg styrtede i *Cluthas*
Strøm. Jeg hejste mine hvide Sejl over Bølgerne, og gled paa det
mørkblaa Hav. *Moina* kom til Bredden, og rullede sine taarefulde

Øjne: hendes sorte Haar flaggede paa Vinden: jeg hørte hendes
Skrig. – Ofte vendte jeg mit Skib; men Østens Vinde sejrede. Ej
Clutha saae jeg mere, ej *Moina* med de faure Lokker. – Hun faldt i
Balclutha; for jeg har seet hendes Aand. Jeg kjendte hende, da hun
kom gjennem den mørke Nat, henmed *Loras* Brusen: hun var lig
Nyemaanen, seet gjennem den tætte Taage, naar Sneefunker nedfyge
fra Himlen, og Verden er taus og mørk.

Synger I Barder, sagde *Fingal*, synger den ulykkelige *Moinas* Priis!
Kaldet hendes Aand med eders Kvad til vore Bjerge, at hun kan hvile
hos *Morvens* faure, de Fortidens Solstraaler, de henfarne Heltes Fryd.
– Jeg har seet *Balcluthas* Volde, men de vare øde. Ilden havde bragt i
Borgen; og Folkets Røst hørtes ikke mere. *Cluthas* Strøm var for-
trængt fra sit Løb ved *Murens* Fald. – Tidslen rystede der sit ensom-
me Hoved: og Vinden hvinte i Stenenes Mos. Ræven keeg ud fra
Vinduerne; det lange Græs bølgede om hans Hoved. – Øde er *Moinas*
Boliq, Taushed er i hendes Fædres Huus. – Istemmer, I Barder,
Sorgens Sang over de fremmedes Land. De ere kun faldne før vi; thi
ogsaa vi skulde falde en Dag. – Hvi bygger du Borgen, du de bevin-
gede Dages Søn? I Dag skuer du ned fra dine Taarne; kun nogle Aar,
og Ørkeus Storm kommer; den hyler i din tomme Hal, og hviner om
dit halvfortærede Skjold. – Og lad Ørkeus Storme komme! Vi skulle
være navnkundige paa vor Dag. Min Arms Mærke skal være i Kam-
pen, og mit Navn i Barders Sange. – Hæver Sangen! lad Skallen gaae
om! Glæde høres i min Borg. – Naar du, o Himlens Søn skal forgaae,
om du skal forgaae, o herlige Lys! Om din Glands er kun for en Tid,
liig *Fingal*; vort Navn skal overleve dine Straaler.

Saa vare *Fingals* Ord paa hans Glædes Dag. Hans tusinde Barder
bøjede sig frem fra deres Sæder, at høre Kongens Røst. Den var lig
Harpens Klang i Foraarets Vind. – Herlige vare dine Tanker, o
Fingal! Hvi havde ej *Ossian* din Sjæls Kraft! men du stander ene, min
Fader: og hvo kan ligne *Morvens* Konge?

Under Sang randt Natten bort, og Morgenens fremlyste i Fryd;
Bjergene viste deres graae Hoveder. Storbhavets blaae Aasyn smilte.
Den hvide Bølge sees tumlende omkring den fjerne Klippe. Lang-
somt opstiger den blege Taage fra Søen. Den kom i en Oldings
Skikkelse hen over den tause Slette. Dens uhyre Lemmer bevægede
sig ikke i Trin; thi en Aand bar den gjennem Luften. Den kom imod
Selmas Borg, og opløste sig en Blodregn.

Kongen allene saae det rædsomme Syn, han forudsaae Kæmpernes Død. Han gik i Taushed til sin Hal, og tog sin Faders Spyd, Brynien raslede paa hans Bryst. Trindt opstode Kæmperne. Tause saae de til hverandre, agtende paa *Fingals* Øjne. De saae Kampen i hans Aasyn, Hæres Død paa hans Spyd. – Deres Arme opløfte tusinde Skjolde; og de eddrøge tusinde Sværd. Trindt straalende *Selmas* Borg; Vaabnene runge. – De graae Hunde tude paa deres Sted. – Intet Ord er blant de vældige Kæmper. – Enhver gav Agt paa Kongens Blik; og halvt opløftede Spydet.

Morvens Sønner, begyndte Kongen, ei er det Tid at fylde Skallen. Kampen sortner omkring os; og Død svæver over Landet. En Aand, *Fingals* Ven, har varslet for Fienden. – Udlændingens Sønner komme fra det mærkruellende Hav. Thi fra Havet kom Varslet for *Morvens* Fare. – Hver tage sit tunge Spyd, og ombinde sin Faders Sværd. – Den mørke Hjelm knejse paa hvert et Hoved; og Brynien udgyde sine Lynsraaler fra hver en Side. Kampen trækker sammen som et Uvejrt, og snart skulle I høre Dødens Bulder. Helten fremilte foran sin Hær, liig en Skye foran en Rad af Himmelens Lner, naar den udbreder sig over den nærlige Himmel, og Sømanden venter en Storm. Paa *Comas* lyngroede Bakke stode de: de hvidbarmede Piger saae dem liig en Skov paa Bjerget. De forudsaae deres Ynglingers Død, og skuede til Havet med Frygt. – Den hvide Bølge togte de for fjerne Sejl, og Taaren er paa deres Kinder.

Solen opstreg over Havet, og vi skimted en Flode. – Liig Taage nærmed den sig, og udgød sin Ungdom paa Kysten. Hærføreren var blant dem, liig Hjorten midt i sin Hjord. Guldnagler lue paa hans Skjold, og statelig treen Spydenes Konge. – Han ilte mod *Selma*, og efter ham ilte hans tusinde.

Gaae med din Fredssang, sagde *Fingal*, *Ullin*, gaae til Sværdkongen. Siig ham, at vi ere vældige i Strid; og at vore Fienders Gjenfærd ere mange. Men hædrede ere de, som have gjæstet min Borg. De vise mine Fædres Vaaben i et fremmed Land;* Udlændingens Sønner beundre, og signe *Morvens* Venner; thi vidtberømte ere vore Navne; Verdens Konger have skjælvet midt iblant deres Hære.

* Det var Skik blant Scooterne at bytte Vaaben, og disse opbevarede som Venskabstegn.

Ullin gik med sin Sang. *Fingal* hvilte paa sit Spyd: han skued den stærke Fiende i sin Rustning, og signed Udlændingens Søn. – Hvor statelig est du, Havets Søn! sagde skovrige *Morvens* Konge. Dit Sværd er en Vældes Straale ved din Side: dit Spær er en Gran, der trodser Stormen. Maanens fulde Ansigt er ikke bredere end dit Skjold. – Rødblussende er dit Ungdoms Ansigt! bløde dine krusede Lokker! – Men dette Træe kan falde; og dets Minde forglemmes! Udlændingens Dotter vil sørge, og stirre mod det rullende Hav. Børnene ville siige: „vi see et Skib; mon det være *Balcluthas* Konge? Taaren brister fra deres Moders Øje; hendes Tanker ere hos ham, der slumrer i *Morven*. – Saa vare Kongens Ord, da *Ullin* kom til mægtige *Carthon*: han nedkastede Spydet for ham, og hævede Fredens Sang.

Kom til *Fingals* Fæst, *Carthon*, fra det rullende Hav! kom til Kongens Fæst, eller løft Kampens Spyd. Vore Fienders Gjenfærd ere mange; men navnkundige ere *Morvens* Venner. Besku hin Slette, o *Carthon*; mangen en grønnende Høj kneiser der, med mosklædte Stene og hvinende Græs: disse ere *Fingals* Fienders Grave, det brusende Storhavs Sønner.

Taler du til den svage i Vaaben, sagde *Carthon*, skovrige *Morvens* Skjald? er mit Ansigt blegt af Frygt, Fredssangens Søn? Hvi tænker du da at mærkne min Sjæl med Fortælling om dem som faldt? – Min Arin har kæmpet i Strid; mit Rygte er vidt bekjendt. Gaae til de svage i Vaaben, og byd dem bøje sig for *Fingal*. – Har jeg ikke seet det faldne *Balclutha*? og skal jeg gjæste *Comals* Søn? *Comal*! som kastad sin Ild ind i min Faders Borg! Jeg var ung, og vidste ikke hvorfor Kvinderne græd. Røgstøtterne forlystede mit Øje, som de steg op over mine Volde; ofte saae jeg tilbage med Fryd, da mine Venner flyede over Bjerget. Men da mine Ungdoms Aar fremrandt, da jeg saae mine mostakte faldne Mure: da steg mit Suk med Morgenen, og mine Taarer faldt med Aftenen. – Skal jeg ikke kæmpe, sagde jeg til min Sjæl, imod mine Fienders Børn? Og jeg vil kæmpe, o Skjald; jeg føler min Sjæls Styrke.

Trindt om Helten stimle hans Krigere, og drage paa eengang deres blinkende Sværd. Han stander i Midten, liig en Ildstøtte; Taarer rindrer i hans Øje; thi han tænkte paa faldne *Balclutha*; og hans Hjertes svulmende Stolthed steg. Han vender sit Blik til Bjerget, hvor vore Helte skinnede i Vaaben: Spydet rystede i hans Haand, og frembøjet syntes han at true Kongen.

Skal jeg nu møde Kongen? sagde *Fingal* til sin Sjæl. Skal jeg standse ham midt i sit Løb, før hans Rygte stiger? Men Fremtidens Barde kunde sige, naar han skuer *Caribons* Grav: „*Fingal* tog sine tusinde med sig til Kamp, før den ædte *Caribon* faldt”. – Nej! du de kommende Dages Skjæld! du skal ikke forvindske *Fingals* Roes. Mine Helte ville stride med Ynglingen, og *Fingal* skue Kampen. Om han sejrer; da fremstyrter jeg i min Vælde, lig *Conas* brølende Elv. – Hvo blandt mine Kæmper vil møde det rullende Størhavs Søn? Mange ere hans Krigere paa Kysten, og stærkt hans *Æskespyd*.

Caribul opstod i sin Styrke, vældige *Lormars* Søn: tre hundrede Ynglinger ledsage Helten, hans fædrene Strømmes Æt. Svag var hans Arm imod *Caribon*; han faldt, og hans Kæmper flyede.

Connal fornyede Slaget, men han brød sit tunge Spyd: han laa bunden paa Jorden; og *Caribon* forfulgte hans Mænd.

„*Clessammor!* sagde *Morvens* Konge, hvor er din Styrkes Spyd? Vil du skue *Connal* bunden, din Ven ved *Loras* Elv? Stat op i dit Staals Glands, du *Combals* Ven! Lad *Balcuthas* Yngling føle *Morvens* Kæmpers Styrke”. Han opstod i sit Staals Kraft, rystende sine blege Lokker. Han hængte Skjoldet ved sin Side, og fremførte i modig Stolthed.

Caribon stod paa hin lynggroede Høj, og skuede Kæmpens Komme. Han elskede hans *Aasyns* rædsomme Fryd, hans Kraft under Alderdoms Lokker. – Skal jeg løfte dette Spyd, sagde han, som ikkun een gang rammer en Fiende? Eller skal jeg med Fredens Ord bevare Krigercens Liv? Statelig er hans Oldingsgang, og yndelig hans Dages Rest. Maaskee det er *Moinas* Elskov, vognbaarne *Caribons* Fader; ofte har jeg hørt, at han boede ved *Loras* brusende Elv.

Saa vare hans Ord, da *Clessammor* kom, løftende højt sit Spyd. Ynglingen optog det paa sit Skjold, og talte Fredens Ord. Du Kæmpe med Alderdoms Lokker! Er der ingen Yngling, som kan løfte Spydet? Har du ingen Søn, som kan udstrække Skjoldet for sin Fader og møde Ungdommens Arm? Er din Kjerligheds Viv ikke mere? eller græder hun paa dine Sønners Grave? Est du blant Mændenes Konger? Hvad bliver mit Glavinds Roes, om du falder?

Den bliver stor, du Hovmodis Søn! begyndte den høje *Clessammor*; jeg har været navnkundig i Strid, men aldrig sagde jeg min Fiende mit Navn.* Giv dig til mig, Bølgens Søn, og da skal du kjende, at Mærket af mit Sværd er paa mangan en Mark.

* At sige en Fiende sit Navn, ansaaes som et Tegn paa Feighed.

Jeg gav mig aldrig, Spydkonning! svarte *Caribons* ædle Stolthed. Ogsaa jeg har kæmpet i Strid og jeg seer min tilkommende Hæder. Foragt mig ikke, du Mændenes Konge! min Arm, mit Spyd er stærkt. Gak tilbage blant dine Venner, og lad unge Kæmper stride.

Hvi saarer du min Sjæl, svarte *Clessammor* med en Taare? Alderdom bæver ej paa min Haand: end kan jeg løfte Spydet. Skal jeg flye for *Fingals* *Aasyn*; for hans *Aasyn*, jeg elsked? Havets Søn, jeg flyede aldrig; hæv dit spidse Spær!

De stode, lig to kæmpende Vinde, der brydes om hvo der skal rulle Bølgen. *Caribon* hød sit Spyd at fejle; for stedse tænkte han, at Fienden var *Moinas* Brudgom. – Han brød *Clessammors* straalende Spyd; og greb hans Sværd. Som han bandt ham, drog Kongen sine Fædres Dolk. Han saae sin Fiendes blottede Side, og aabnede der et Saar.

Fingal saae *Clessammor* falde: han sprang i sine rungende Vaabe. Hæren stod taus ved hans Komme; de vendte deres Øjne mod Helten. Han kom lig et Uvejrs hule Drøn, førend Stormene stige. Jægeren hører den i Dalen, og skynder sig tilbage til Fjeldens Hule.

Caribon stod paa sit Sted. Blodet strømmer ned ad hans Side. Han saae Kongen nedile, og hans Haab om Navnkundighed stæeg,* men bleg var hans Kind; hans Haar fløj løst, og hans Hjelm skjaly paa hans Hoved. *Caribons* Styrke svigtede; men hans Sjæl var stærk.

Fingal saae Heltens Blod: han standste det hævdede Spyd. Giv dig, Sværdkonning! jeg skuer dit Blod. Vældig har du været i Strid; og dit Rygte skal aldrig forsvinde.

Est du den Konge saa vide berømt? svarte vognbaarne *Caribon*. Est du den Dødslua, som forfærder Verdens Konger? Men hvi skulle *Caribon* spørge? for han er lig Elven udi hans Ørk; stærk som en Strøm i sit Løb; snar som Himmelens Ørn. – O at jeg havde kæmpet med Kongen; at min Roes kunde været stor i Sang! at Jægeren kunde sige, naar han skuer min Grav: „han stred med den mægtige *Fingal*.” Men ukjendt skal *Caribon* døe; han har udøst sin Kraft paa den Svagt.

Men ukjendt skal du ikke døe, svarte skovrige *Morvens* Konge: mine Barder ere mange, o *Caribon*, og deres Sange nedstige til kommende Dage. Fremtidens Børn skulle høre *Caribons* Roes; naar de sidde om den brændende Eeg, og Natten hensvinder under Oldtids Kvad,

* Dette Haab var, at kunne falde for *Fingals* Haand.

Jægeren skal sidde paa Heden og høre den susende Blæst; han skal opløfte sine Øine, og skue Klippen hvor *Caribon* faldt. Han vender sig til sin Søn, og viser Stedet, hvor de vældige stred: „der kæmped *Balcluthas* Konge, liig usinde Strømmes Stryke”.

Fryd opsteg i *Caribons* Aasyn: han hævede sine tunge Øine. – Han rakte *Fingal* sit Sværd, at lægge udi hans Hal, at *Balcluthas* Konges Minde kunde blive tilbage i *Morven*. – Slaget ophørte over Marken, for Skjalden havde sjunget Fredssangen. Førsterne samlede trindt om den segnende *Caribon*, og hørte hans Ord med Sukke. Tause lænede de sig paa deres Spyd, mens *Balcluthas* Kæmpe talte. Hans Haar sukkede i Vinden, og hans Tale var svag.

Morvens Konge, sagde han, jeg falder midt i mit Løb. En fremmed Grav modtager den sidste af *Reutbarnis* Slægt i hans Ungdom, Mørke boer i *Balclutha*; og Kummeres Skygger i *Caribon*. – Men oprejs mit Minde paa *Loras* Bredder; hvor mine Fædre boede. Maaskee vil *Moinas* Brudgom sørge over sin faldne *Caribon*.

Hans Ord naaede *Clessammors* Hjerte: han faldt i Taushed over sin Søn. Trindt stod den sorgfulde Hær: ingen Lyd er paa *Loras* Slætter. Natten kom, og Maanen fra Østen saae ned paa Kummerens Mark; men de stode, lig en stille Lund, som løfter sit Hoved paa *Gormal*, naar de brusende Vinde tie, og Høstens Mørke indhyller Dølen. Tre Dage sørgede de over *Caribon*; paa den fjerde døde hans Fader. De hvile i den snævre Klippehal; og en mørk Aand bevogter deres Grav. Ofte sees faure *Moina* der, naar Solstraalen bæver paa Klippen, og alting trindt er stille. Der sees hun, *Malvina*, men ikke liig Bjergets Døttre. Hendes Kjortel er fra de Fremmedes Land, og hun er sedse allene.

Fingal sørgede over *Caribon*; han bad sine Barder mærke Dagen, naar skyefulde Høst vendte tilbage. Og ofte mærked de Dagen, og sjunge Heltens Priis: „Hvo kommer saa mørk fra Størhavets Brusen, liig Høstens sorte Skyer? Død bæver i hans Haand; hans Øjne ere brændende Luer. Hvo brøler over *Loras* brune Hede? hvo uden *Caribon* Sværdkonning? Folket falder hvor han springer, liig *Morvens* skumle Aand! Men nu ligger han, en statelig Eeg, som Hvirvelstorme omstyrtet! Naar skalt du opstaae, *Balcluthas* Lyst! faure, vognbaarne *Caribon*? Hvo kommer saa mørk fra Størhavets Brusen, liig Høstens mørke Skyer?”

Saa vare Bardernes Ord paa deres Sørgedag; jeg har ledsaget deres

Røst, og lagt til deres Sange. Min Sjæl har været bedrøvet for *Caribon*; han faldt paa sin Tapperheds Dag; og du, o *Clessammor*, hvor er din Bolig i Luften? Har Ynglingen glemt sit Saar, og rider han ned dig paa Skyerne?

Jeg føler Solen, o *Malvina*, overlad mig til min Hvile. Maaskee kunne De komme til mine Drømme; mig synes jeg hører en klagende Røst. Himlens Straale lyster at skinne paa *Caribons* Grav: jeg føle den varm.

O du som ruller heroventil trindt, som mine Fædres Skjold! Hveden ere dine Straaler, o Soel, din evige Glands? Du skrider frem i din forbausende Skjønhed, og Stjernerne skjule sig i Himlen; Maanen kold og bleg synker i Vestens Bølger. Men du, du vandrer allene; og hvo kan følge dit Løb? Bjergenes Ege falde, Bjergerne selv aftage med Aarene, Havet synker og vøxer, Maanen selv forsvinder fra Himlen; men du est evig den samme, jublende i din Vandrings Glands. Naar Verden mørknes af Uvejr; naar Torden ruller, og Lynild flyver: da seer du i Yndighed fra Skyerne, og smiler ad Stormen. Men til *Ossiens* seer du forgjæves; for han skuer ikke mere dine Straaler: enten dit gule Haar flyder paa østige Skyer, eller du bæver ved Vestens Porte. Men maaskee er du, som jeg, for en Tid, og dine Aar ville have en Ende. Du skal sove i dine Skyer ubevæget ved Morgenens Røst. – Saa juble da, o Soel, i din Ungdoms Kraft, Alderdom er ublid og mørk; den er liig Maanens bævende Lys, naar der skinner gennem brudte Skyer, og Taagen hviler paa Bjerget. Nordens Storm er paa Sletten, og Vandreren gyser midt paa sin Vej.

Digte. 1814

Første Deel.

[Mit første Digt]

Endnu engang, I længst henfarne Dage!
fremstiger bag de mørke Manddoms Aar;
Min Ungdoms Drømme bringer mig tilbage,
før jeg i Aldrens kolde Vinter staaer.

Og Mindet kommer lig en Aftenrøde
paa Stormens lange skybehængte Dag;
jeg seer dens Ild paa Klippetinden gløde,
og glemmer Tordnens rædsfulde Slag.

Henrykt jeg føler Fortids svundne Glæder,
de fjerne Dage ere atter nær;
Og sød er Taaren, som mit Øie væder;
den stille Tungsind er mit Hjerter kjær.

Saa har jeg tit i dine Blades Susen,
du Foraarslund! paa Blomstersengen lagt:
Mit Øre har fornummet Vindens Brusen,
men ej min Sjæl af søde Drømme vakt.

Mit Øje paa Bjergbækkens Tumlen hviled,
men mine Tanker vare ikke der:
de fremad til ufødte Dage iled,
der stege straalende i Morgenskiær.

Da saae jeg Dalens Møe med lønlig Bæven
I *lange Lokkers Flaggren yndig* staae:
hun nærmed sig med Vindens lette Svæven,
med Svul og Kiuders Rødmien til mig saae.